

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 8, 2024

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. G.P. van Hooft, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.I.J. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:2228](#) 25-03-2024

Geen faillietverklaring omdat pluraliteit ontbreekt: Chinees huwelijk geen algehele gemeenschap van goederen. Met wenk

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:1822](#) 03-04-2024

Doorbetaling van gelden aan een groepsvennootschap is niet paulianeus, omdat de betaler terecht heeft aangenomen dat de ontvanger gerechtigde was tot de gelden

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:1756](#) 25-03-2024

Ontslag op staande voet voor datum faillissement was niet rechtsgeldig: curator wordt veroordeeld tot betaling van billijke vergoeding

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:1562](#) 20-03-2024

Cijfermatig juiste liquidatiewaarde en reorganisatiewaarde in WHOA-aspectenverzoek afgewezen wegens onterechte consolidatie

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:2351](#) 14-03-2024

Homologatievonnis WHOA - Belastingdienst stemt na tegenstem alsnog in met akkoord.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:1510](#) 06-03-2024

Aansprakelijkheid bestuurder van drie failliete stichtingen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:2355](#) 05-03-2024

WHOA: aanwijzing en intrekking aanwijzing herstructureringsdeskundige

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:2354](#) 21-02-2024

WHOA: geen afkoelingsperiode omdat duidelijke meerwaarde ('plus') voor schuldeisers bij een liquidatie buiten faillissement ontbreekt

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:2546](#) 08-02-2024

Faillietverklaring geturboliquideerde vennootschap

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:2537](#) 02-01-2024

Afwijzing faillissementsverzoek

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:12993](#) 27-12-2023

Faillissement geturboliquideerde bv, onduidelijk wat is gebeurd met vermogen van de vennootschap

RECHTSPRAAK

Geen faillietverklaring omdat pluraliteit ontbreekt: Chinees huwelijk geen algehele gemeenschap van goederen. Met wenk

Faillissementsaanvraag; niet is gebleken van pluraliteit van schuldeisers, nu schuldeiser niet kan aantonen dat de schuldenaar aansprakelijk is voor de schulden van haar Chinese echtgenoot.

In deze procedure heeft De Alliantie Woonfonds B.V. ('de Alliantie') verzocht het faillissement uit te spreken van een natuurlijk persoon. In eerste aanleg is het faillissement uitgesproken, waartegen de natuurlijk persoon in hoger beroep is opgekomen ('appellante'). Appellante verzoekt primair vernietiging van het faillissementsvonnis en subsidiair toelating tot de WSNP. Volgens appellante is niet voldaan aan het pluraliteitsvereiste. De Alliantie voert drie steunvorderingen op.

Appellante is in 2006 getrouwd met de heer X. Het huwelijk is voltrokken in China en daar hadden appellante en de heer X ook hun gewone verblijfplaats. Daarvoor was de heer X getrouwd met een andere vrouw en tijdens dat huwelijk is een geldleningsovereenkomst gesloten met een geldverstrekker voor ruim € 1,3 miljoen. Die vordering was niet voldaan toen in 2005 dat eerste huwelijk werd ontbonden. Daarna is appellante met de heer X getrouwd.

Omdat de vordering op de heer X nog altijd bestaat en appellante met de heer X is getrouwd, stelt de Alliantie zich op het standpunt dat appellante verhaalsaansprakelijk is voor die vordering uit geldlening vanwege het bepaalde in artikel 1:94 BW. Het hof ziet zich allereerst gesteld voor de vraag welk huwelijksvermogensregime van toepassing is: het Chinese of het Nederlandse. Onder verwijzing naar artikel 4 van het Haags Huwelijksvermogensverdrag oordeelt het hof dat het Chinese huwelijksvermogensregime van toepassing is, omdat appellante en de heer X na het huwelijk hun gewone verblijfplaats in China hadden.

Voorts overweegt het hof dat het wettelijke regime in China neerkomt op een beperkte gemeenschap van goederen en aldus geen algehele gemeenschap van goederen. De Alliantie heeft op dit punt onvoldoende feiten gesteld op grond waarvan kan worden aangenomen dat

appellante verhaals aansprakelijk is, zodat niet summierlijk van een steunvordering is gebleken.

Voor de tweede steunvordering is het volgende relevant. Appellante is bestuurder van een failliete bv. De Alliantie stelt dat de curator in dat faillissement mogelijk een vordering vanwege bestuurdersaansprakelijkheid heeft op appellante. Het hof wijst die stelling van de hand door te overwegen dat er op dit moment geen concrete vordering is en voegt daaraan toe dat er een verificatievergadering gepland is waar, volgens de curator in dat faillissement, opheffing van het faillissement wordt besproken. Ook op dit punt blijkt aldus niet van een steunvordering.

Tot slot stelt de Alliantie dat de curator in het onderhavige faillissement een vordering heeft op appellante zodra het hof het faillissementsvonnis vernietigt, te weten de faillissementskosten en het salaris van de curator. Het hof wijst ook deze stelling van de hand. Het hof overweegt dat het aan het hof is om ingevolge artikel 15 lid 3 Fw het bedrag van de faillissementskosten en het salaris van de curator vast te stellen, alsmede om te bepalen voor wiens rekening die kosten komen. Het hof oordeelt dat die kosten voor rekening van de Alliantie komen.

Het hof komt tot de slotsom dat niet summierlijk is gebleken van een steunvordering, zodat aan het pluraliteitsvereiste niet is voldaan. Het faillissementsvonnis wordt vernietigd en het subsidiaire verzoek tot toelating tot de WSNP kan onbesproken blijven.

Wenk

De Alliantie heeft haar best gedaan, maar het mocht niet baten. Chinees recht, toekomstige omstandigheden en artikel 15 lid 3 Fw liggen ten grondslag aan het oordeel dat niet summierlijk is gebleken dat de schuldenaar in de toestand verkeert dat ze heeft opgehouden te betalen. Het hof had de optie om ingevolge artikel 15 lid 3 Fw het salaris van de curator ten laste van appellante te brengen. De schuldenaar wordt immers expliciet vermeld in het artikel. Maar zoals de parlementaire geschiedenis vermeldt (*Kamerstukken II* 1924/25, 306, nr. 3, p. 3: 'in den regel zal uit de vernietiging zijn af te leiden, dat de faillietverklaring ten onrechte werd gevraagd, als wanneer het voor de hand ligt den aanvrager, als partij, die in het ongelijk werd gesteld, met de kosten te belasten.' En zo geschiedde.

Over het antwoord op de vraag of een salarismvordering van de curator kan dienen als steunvordering, bestaat verschil van inzicht in de jurisprudentie. Het Hof 's-Hertogenbosch oordeelde van wel (Hof 's-Hertogenbosch 10 februari 2022, ECLI:NL:GHSHE:2022:366, r.o. 3.11), terwijl het Hof Amsterdam het tegengestelde oordeelde (Hof Amsterdam 17 juli 2018,

ECLI:NL:GHAMS:2018:5239, r.o. 3.5). Evident is in ieder geval dat de salarismvordering niet als steunvordering kan dienen als het faillissement ten onrechte is uitgesproken en de kosten ten laste van de aanvrager zijn gebracht (Hof Arnhem-Leeuwarden 24 april 2023, ECLI:NL:GHARL:2023:3437, r.o. 3.8).

N. Rustenburg, april 2024

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 25-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:2228

Zaaknummer: 200.337.645

Rechters: H.L. Wattel, M.P.M. Hennekens en H. Wammes

Advocaten: P.K. de Blieck-Willemsen en W. Vos

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw, 15 lid 3 Fw, 1:94 BW en 4 Haags Huwelijksvermogensverdrag

RECHTSPRAAK

Doorbetaling van gelden aan een groepsvennootschap is niet paulianeus, omdat de betaler terecht heeft aangenomen dat de ontvanger gerechtigde was tot de gelden

Een curator heeft op grond van de artikelen 42 dan wel 47 Fw betalingen vernietigd voor een bedrag van € 293.000. De betalingen zijn verricht door de inmiddels failliete vennootschap bedrijf 1 aan gedaagde 1. De curator vordert in deze procedure betaling van gedaagde 1 van dat bedrag aan de boedel. Daarnaast vordert hij veroordeling tot betaling van dit bedrag door de bestuurders van bedrijf 1. De rechtbank wijst het gevorderde af, omdat de betalingen niet onverplicht zijn verricht en overleg tussen bedrijf 1 B.V. en gedaagde 1 dat ten doel had gedaagde 1 door die betalingen boven andere schuldeisers te begunstigen niet vast komt te staan.

Van de gedaagden – onder wie gedaagde 1 en haar middellijk bestuurders en aandeelhouders – wordt door de curator van bedrijf 1 betaling gevorderd van een bedrag van circa € 293.000. Dit bedrag is door bedrijf 1 aan gedaagde 1 betaald, nadat de bank een bedrag van € 349.000 op de rekening van bedrijf 1 had gestort, terwijl gedaagde 1 grotendeels daartoe gerechtigd was. Het betrof de verkoopopbrengst van een bedrijfsterrein van gedaagde 1. Tussen partijen is niet in geschil dat de bank per abuis op een verkeerde rekening heeft betaald. Slechts een bedrag ad € 57.000 had aan bedrijf 1 moeten worden betaald. Bedrijf 1 heeft het surplus (€ 293.000) in meerdere transacties doorbetaald aan gedaagde 1. De curator stelt dat daartoe geen verplichting bestond en dat die betalingen benadelend zijn geweest voor de gezamenlijke schuldeisers van bedrijf 1.

De gedaagden voeren verweer: de bank zou de rekening van gedaagde 1 hebben aangewezen als plaats van betaling (ex art. 6:116 lid 2 BW), althans de bank heeft de vordering (van de bank op bedrijf 1) overgedragen aan gedaagde 1 (ex art. 6:150 sub d BW). De rechtbank wijst dit

verweer af, omdat met het aanwijzen van een plaats van betaling, gedaagde 1 niet in plaats van de bank schuldeiser werd van bedrijf 1, en omdat de aanwijzing pas is gegeven nádat de betalingen zijn verricht. Van subrogatie krachtens overeenkomst is (onder meer) daarom ook geen sprake. Er lag geen overeenkomst tussen bedrijf 1 en de bank aan de betaling ten grondslag. Voorts slaagt het verweer evenmin, dat bedrijf 1 op grond van de bankvoorwaarden gehouden was om de betalingen te verrichten, mede omdat nergens uit blijkt dat bedrijf 1 zich op enig eerder moment verplicht achtte om de betalingen te verrichten op grond van de bankvoorwaarden.

Wel gaat de rechtbank mee in het verweer dat bedrijf 1 het teveel aan gedaagde 1 heeft betaald, omdat gedaagde 1 daarop recht had. De rechtbank merkt dit aan als een beroep op artikel 6:34 BW. Bedrijf 1 heeft volgens de rechtbank op redelijke gronden aangenomen dat gedaagde 1 gerechtigd was tot het teveel. Hieruit volgt volgens de rechtbank dat bedrijf 1 met de betaling een opeisbare schuld aan Rabobank heeft voldaan. De vordering van de curator wordt afgewezen.

De vordering ex artikel 47 Fw wordt ook afgewezen, omdat onvoldoende is gesteld om aan te kunnen nemen dat enig overleg tussen bedrijf 1 en gedaagde 1 ten doel had gedaagde 1 te begunstigen boven andere schuldeisers van bedrijf 1.

Tot slot wordt de vordering op grond van bestuurdersaansprakelijkheid eveneens afgewezen, omdat geen sprake is van vernietigbare betalingen en daarmee een grondslag aan het onrechtmatig handelen van het bestuur ontbreekt, aldus de rechtbank.

R.J.H. Berghuis, april 2024

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 03-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:1822

Zaaknummer: C/08/300605 / HA ZA 23-293

Rechters: C.A. de Beaufort

Advocaten: J.M. Eringa en S.J. Pennings

Wetsartikelen: 6:34 BW, 42 Fw, 47 Fw, 6:116 BW en 6:150 BW

RECHTSPRAAK

Homologatievonnis WHOA - Belastingdienst stemt na tegenstem alsnog in met akkoord.

WHOA-zaak. Homologatievonnis. Belastingdienst stemt na tegenstem alsnog in met akkoord waardoor er toch geen observator wordt benoemd.

De rechtbank heeft op 9 februari 2024 (ECLI:NL:RBROT:2024:2350) de behandeling van het verzoek tot homologatie van een onderhands akkoord vastgesteld op 29 februari 2024.

De verzoekster, een bedrijf dat opleidingen en trainingen verzorgt, huurt een bedrijfspand waarin zich een inrichting met hoog energiegebruik bevindt. Verzoekster ondervond financiële problemen door de COVID-19-crisis en stijgende energieprijzen.

De verzoekster heeft meerdere mogelijkheden onderzocht en koos er uiteindelijk voor om een onderhands akkoord aan haar schuldeisers aan te bieden om een faillissement te voorkomen. Een externe deskundige heeft de waarde van het bedrijf bij reorganisatie en in faillissement berekend. Het liquidatiescenario komt erop neer dat in een faillissement, na afwikkeling van de positie van de pandhouder, inroeping van de aan de verhuurder afgegeven bankgarantie en voldoening van de verwachte boedelschulden, geen uitkering aan de preferente en concurrente schuldeisers van verzoekster zal kunnen plaatsvinden. Het aangeboden akkoord is gunstiger voor schuldeisers dan een faillissement.

Hoewel de Belastingdienst aanvankelijk tegenstemde, heeft de Belastingdienst na stemming schriftelijk verklaard toch in te stemmen. Omdat sprake was van een tegenstemmende klasse had eigenlijk op grond van artikel 383 lid 4 Fw een observator benoemd moeten worden. Dit kan naar het oordeel van de rechtbank achterwege blijven, nu de Belastingdienst ondanks haar tegenstem alsnog heeft ingestemd met het akkoord.

In haar uitspraak van 14 maart 2024 (ECLI:NL:RBROT:2024:2351) beoordeelt de rechtbank inhoudelijk het homologatieverzoek. De schuldeisers zijn ingedeeld in de volgende klassen en het akkoord ziet er als volgt uit:

Klasse 1: de bank (pandhouder). De bank ontvangt tegen finale kwijting op haar deels door pandrechten gedekte vordering een uitkering in geld van € 50.000 en een andere partij zal in plaats van de bank een (bank)garantie afgeven. De bank stemt voor.

Klasse 2: de verhuurder (begunstigde bankgarantie). De verhuurder duldt dat de lopende huurovereenkomst ongewijzigd van kracht blijft. De verhuurder stemt voor.

Klasse 3: de Belastingdienst (preferent). De Belastingdienst ontvangt een uitkering in geld van 5% van haar preferente vordering tegen finale kwijting, althans tegen buiteninvorderingstelling van de belastingschuld. De Belastingdienst stemt tegen, maar laat later schriftelijk blijken toch in te stemmen met het akkoord.

Klasse 4: de concurrente niet-mkb-schuldeisers. De concurrente niet-mkb-schuldeisers ontvangen tegen finale kwijting een uitkering in geld van 5% van hun vorderingen. Er wordt voorgestemd.

Klasse 5: de concurrente mkb-schuldeisers. De concurrente mkb-schuldeisers ontvangen tegen finale kwijting een uitkering in geld van 20% van hun vorderingen. Deze klasse stemt voor.

Klasse 6: de houdstermaatschappij. De vordering wordt omgezet in agio. Ook deze klasse stemt voor.

Aangezien niemand een verzoek tot afwijzing heeft ingediend, zal de rechtbank het akkoord alleen toetsen aan de algemene afwijzingsgronden. De rechtbank oordeelt dat verzoekster in een toestand verkeert waarin het redelijkerwijs aannemelijk is dat zij met het betalen van haar schulden niet zal kunnen voortgaan. Ook voor het overige zijn er geen algemene afwijzingsgronden.

De rechtbank homologeert het aangeboden akkoord.

A.M.H. Nolte, april 2024

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:2351

Zaaknummer: C/10/673302 HO RK 24/57

Rechters: B.A. Cnossen, G. Konings en G.M. Drenth

Advocaten: R.M.M. van den Heuvel en G.J.C. Wessels

Wetsartikelen: 383 Fw en 384 Fw

RECHTSPRAAK

WHOA: geen afkoelingsperiode omdat duidelijke meerwaarde ('plus') voor schuldeisers bij een liquidatie buiten faillissement ontbreekt

De rechtbank wijst het verzoek tot afkondiging van een afkoelingsperiode af, omdat niet redelijkerwijs aannemelijk is dat een akkoord buiten faillissement voor de gezamenlijke schuldeisers meer oplevert dan afwikkeling in faillissement.

Verzoekster is een besloten vennootschap met een dochtervennootschap, die een horecaonderneming exploiteert. De inventaris is eigendom van verzoekster en de goodwill behoort toe aan de dochtervennootschap. Verzoekster stelt dat zij een toekomstig faillissement niet kan afwenden als zij geen buitengerechtelijk akkoord met haar schuldeisers bereikt. Verzoekster wil haar activiteiten gecontroleerd afwickelen en haar schuldeisers binnen twee maanden een akkoord aanbieden (ex art. 370 lid 1 Fw). Zij verzoekt om een afkoelingsperiode van vier maanden af te kondigen ex artikel 376 Fw, de door de verhuurder aangezegde ontruiming van haar bedrijfsruimte op te schorten, alsmede het beslag op haar roerende zaken in de bedrijfsruimte op te heffen.

Op verzoek van de dochtervennootschap heeft een horecamakelaar, bij eventuele verkoop van de horecaonderneming, de vraagprijs bepaald op € 375.000. Hoewel verzoekster een financiering van € 140.000 heeft aangevraagd, verwacht zij haar lopende verplichtingen tijdens de afkoelingsperiode te kunnen voldoen met de opbrengsten uit de voortgezette exploitatie.

Tijdens de zitting zijn twee belanghebbenden c.q. schuldeisers gehoord, namelijk de verhuurder van de bedrijfsruimte en ABN AMRO. Anders dan verzoekster stelt, kan zij haar lopende verplichtingen niet nakomen en is de verkoop van de onderneming voor € 375.000 binnen een afkoelingsperiode van vier maanden niet haalbaar, aldus de verhuurder. Een andere, door de verhuurder geraadpleegde, horecamakelaar schat een vraagprijs van maximaal € 150.000 in, mits het verkooptraject minimaal een halfjaar duurt. Tevens benadrukt de verhuurder dat, bij de verkoop van de onderneming, de opbrengst die ziet op de

exploitatie aan de dochtervennootschap toekomt. Wat betreft de opbrengst uit verkoop van de roerende zaken geldt dat deze aan de pandhouder, ABN AMRO, toekomt. De verhuurder betwijfelt of de gezamenlijke schuldeisers gebaat zijn bij een afkoelingsperiode. Het standpunt van ABN AMRO is dat ze een gecontroleerde afwikkeling van de onderneming en een verkoop daarvan, tijdens een afkoelingsperiode, steunt. ABN AMRO meent wel dat kan worden volstaan met een beperkte afkoelingsperiode, namelijk van niet meer dan twee maanden.

De rechtbank oordeelt dat niet summierlijk is gebleken dat redelijkerwijs valt aan te nemen dat de belangen van de gezamenlijke schuldeisers bij een afkoelingsperiode zijn gediend. Evenmin valt aan te nemen dat een akkoord buiten faillissement de gezamenlijke schuldeisers meer oplevert dan afwikkeling in faillissement. Een duidelijke 'plus' verbonden aan een afwikkeling buiten faillissement is niet aan de orde. De belangen van de pandhouder(s) en de overige schuldeisers zijn waarschijnlijk inderdaad het beste gediend met verkoop van de onderneming als geheel, in plaats van een losse verkoop van de diverse activa. De gekozen wijze van verkoop van de onderneming kan zowel in als buiten faillissement plaatsvinden. (r.o. 5.7-5.9).

E. Ayerdem, april 2024

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:2354

Zaaknummer: C/10/673689 HO RK 24/75 en C/10/673725 HO RK 24/76

Rechters: F. Damsteegt, J.C.A.T. Frima en C.H. Rombouts

Advocaten: D.Y. Li

Wetsartikelen: artikel 376 Fw en artikel 370 lid 1 Fw

RECHTSPRAAK

Cijfermatig juiste liquidatiewaarde en reorganisatiewaarde in WHOA-aspectenverzoek afgewezen wegens onterechte consolidatie

Een schuldenaar wil een groepsakkoord aanbieden en vraagt in een aspectenverzoek (onder meer) om de tot uitgangspunt te nemen liquidatiewaarde en reorganisatiewaarde vast te stellen. Hoewel de rechtbank de geconsolideerd berekende waarden betrouwbaar vindt, wordt het verzoek toch afgewezen omdat er geen inzicht is gegeven in de individuele vermogenspositie van de groepsvennootschappen.

Inleiding

Een onderneming die zich bezighoudt met arbeidsbemiddeling en onderwijs voor zorgpersoneel ('de schuldenaar') verkeert als gevolg van de Covid-crisis in financiële moeilijkheden. Op 29 november 2023 heeft zij een startverklaring voor een besloten WHOA-traject neergelegd. Op dezelfde datum diende zij ook een aspectenverzoek als bedoeld in artikel 378 Fw in. Op 22 december 2023 is op verzoek van de schuldenaar een observator aangesteld.

Tijdens de loop van de aspectenverzoekprocedure wijzigt de schuldenaar op enkele punten zijn akkoordvoorstel en daarmee de inhoud van zijn aspectenverzoek. Op diverse punten komt hij daarmee tegemoet aan bezwaren die door verscheidene schuldeisers door middel van zienswijzen naar voren waren gebracht. Ten aanzien van één van de aan de rechtbank voorgelegde aspecten (in het oorspronkelijke verzoek: aspect 4) trekt de schuldenaar zijn verzoek in.

In het navolgende wordt per overgebleven aspect (1 t/m 3 en 5 en 6) besproken wat de schuldenaar van de rechtbank wilde weten, wat de schuldeisers daarvan vonden en wat de rechtbank heeft besloten.

Aspecten 1 t/m 3

Onder nummers 1 t/m 3 verzocht de schuldenaar de rechtbank om een beslissing te geven over de door een waarderingsdeskundige vastgestelde liquidatiewaarde en reorganisatie en een daarop gebaseerde berekening van een aan de Belastingdienst aan te bieden 'cashout' bedrag. De door de schuldenaar voorgestelde liquidatiewaarde en reorganisatiewaarde betroffen de gezamenlijke waarde van meerdere groepsvennootschappen. De waardes waren geconsolideerd berekend, waarbij in de individuele liquidatiewaarde van de verzoekende schuldenaar wel inzicht werd gegeven, maar in de individuele vermogensopbouw van de andere in het akkoord te betrekken groepsvennootschappen niet.

Enkele schuldeisers maakten bezwaar tegen de waardering op groepsniveau, omdat die onvoldoende inzicht zou geven in hun verhaalsposities bij de individuele groepsvennootschappen, en omdat de cijfers die gebruikt zijn voor de waardering onvoldoende controleerbaar zouden zijn.

De rechtbank oordeelt – in aanmerking nemend dat een door de observator aangestelde tweede waarderingsdeskundige de bevindingen van de deskundige van de schuldenaar onderschreef en de voor de waardering gehanteerde cijfers ook voldoende betrouwbaar geacht mochten worden omdat de jaarrekeningen van de vennootschappen in de voorgaande jaren onderworpen waren aan accountantscontrole en waren goedgekeurd – dat er geen reden is om (cijfermatig) aan de juistheid van de voorgestelde liquidatiewaarde, reorganisatiewaarde en berekening van de *cashout* voor de Belastingdienst te twifelen.

Toch wijst de rechtbank de verzoeken van de schuldenaar ten aanzien van de aspecten 1 t/m 3 af. Het probleem is de geconsolideerde berekening van de liquidatie- en reorganisatiewaarde op groepsniveau, zonder daarbij inzicht te geven in de vermogenspositie van de individuele vennootschappen. De rechtbank overweegt in dit kader als volgt: *"In het Nederlands burgerlijke recht is het uitgangspunt de zelfstandigheid van iedere rechtspersoon. Elke vennootschap is een afzonderlijk rechtssubject, een zelfstandig drager van rechten en plichten. Ook de Faillissementswet, met inbegrip van artikel 372, heeft dit als uitgangspunt. In artikel 372 lid 2 Fw is bijvoorbeeld ook geregeld dat bij het aanbieden van een groepsakkoord ten aanzien van alle entiteiten in de groep de informatie wordt verstrekt die maakt dat schuldeisers kunnen beoordelen of de entiteiten zich elk afzonderlijk in een WHOA-positie bevinden en/of dat zij niet worden benadeeld door de groepsbenadering. Het verzoek van [verzoekster] lijkt ervan uit te gaan dat met het aanbieden van een groepsakkoord als vanzelfsprekend een geconsolideerde benadering kan worden gekozen. Dit miskent dat een geconsolideerde afwikkeling uitzondering is en slechts aan de orde is als scheiding van de boedels niet op reële basis mogelijk is. Daarbij moet worden onderbouwd dat is voldaan aan de criteria die de Hoge Raad daarvoor heeft gegeven (zie HR 25 september 1987, NJ 1988/136 m.nt. G, Van Kempen en Begeer/Zilfa en DCW). In dat verband is onvoldoende dat het voor [verzoekster] praktisch is."*

Aspect 5

Het akkoordvoorstel van de schuldenaar hield, na een verduidelijking ten aanzien van een specifieke crediteur (voormalig bestuurder van de schuldenaar), in dat alle concurrente schuldeisers buiten het akkoord zouden blijven en dus volledig betaald zouden worden. De schuldenaar wenste van de rechtbank te vernemen of dit aspect van het akkoordvoorstel al dan niet in strijd zou zijn met de ‘absolute priority rule’ (art. 384 lid 4 sub b Fw).

Ter zitting ontstond blijkens het vonnis van de rechtbank discussie over de vraag of volledige betaling van alle concurrente schuldeisers gerechtvaardigd is. Met name de Belastingdienst stelde hier kanttekeningen bij. Naar het oordeel van de rechtbank is in de aspectenverzoekprocedure onvoldoende duidelijk geworden wat de aard van de verschillende concurrente schulden is. Het verzoek om een beslissing op dit aspect wordt daarom afgewezen.

Aspect 6

De schuldenaar wilde als onderdeel van het akkoordvoorstel graag een volmacht van alle schuldeisers om de voor uitvoering van het akkoord nodige stukken mede namens de schuldeisers te ondertekenen (‘implementatievolmacht’) en wenste van de rechtbank te vernemen of een dergelijke volmacht al dan niet geacht moet worden de nakoming van het akkoord in gevaar te brengen in de zin van artikel 384 lid 2 Fw. De Belastingdienst heeft als enige bezwaar geuit tegen het geven van zo’n volmacht. Daarna heeft de schuldenaar aan de rechtbank aangegeven dat hij een implementatievolmacht van de Belastingdienst niet langer vraagt als onderdeel van het akkoordvoorstel. Alleen van de andere schuldeisers wil hij nog een implementatievolmacht.

Omdat de andere schuldeisers geen bezwaar hebben geuit tegen het geven van een implementatievolmacht en de schuldenaar aan het geuite bezwaar van de Belastingdienst tegemoetkomt, oordeelt de rechtbank dat ten aanzien van dit aspect van het akkoordvoorstel geen verschil van inzicht meer bestaat en een beslissing van de rechtbank dus niet nodig is. Het verzoek wordt daarom ook op dit punt afgewezen.

Inge Lakwijk, april 2024

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 20-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:1562

Zaaknummer: C/13/743750 FT RK 23.1015

Rechters: C.H. Rombouts, R.P. van Eerde en C.A.M. de Bruijn

Advocaten: B.W.G. van der Velden, B.A. Kuitenbrouwer, S.R.F. Aarts en G.Á.C. Orban

Wetsartikelen: 378 Fw

RECHTSPRAAK

Ontslag op staande voet voor datum faillissement was niet rechtsgeldig: curator wordt veroordeeld tot betaling van billijke vergoeding

De kantonrechter oordeelt dat het ontslag op staande voet voor datum faillissement niet rechtsgeldig was en veroordeelt de curator tot betaling van een billijke vergoeding. De overige vorderingen moeten op grond van artikel 26 Fw ter verificatie worden ingediend.

Verzoeker was in dienst bij gefailleerde. Hij is op 31 oktober 2023 op staande voet ontslagen. Op 12 december 2023 is gefailleerde in staat van faillissement verklaard. Verzoeker stelt dat het ontslag op staande voet onterecht is geweest en vordert in deze procedure een veroordeling van de curator tot het betalen van diverse vergoedingen. De kantonrechter oordeelt als volgt.

Voor beantwoording van de vraag of aan verzoeker een billijke vergoeding op grond van artikel 7:681 lid 1 BW toekomt, moet bij wijze van voorvraag worden beoordeeld of het gegeven ontslag op staande voet rechtsgeldig is gegeven. Dit is voorbehouden aan de kantonrechter en het betreft geen vordering die op grond van artikel 26 Fw alleen bij de curator kan worden ingediend. Verzoeker is daarom ontvankelijk in zijn verzoek tot toekenning van een billijke vergoeding.

De curator heeft geen inhoudelijk verweer gevoerd tegen de stelling van verzoeker dat het gegeven ontslag op staande voet niet rechtsgeldig is gegeven. De kantonrechter oordeelt dat het ontslag inderdaad niet rechtsgeldig was omdat de ontslagbrief geen duidelijke reden vermeldt, de algemeen geformuleerde verwijten geen dringende reden opleveren en het ontslag niet onverwijld is gegeven (maar vijf dagen later). Aan de hand van de overgelegde whatsapp-communicatie acht de kantonrechter een gedane verkoop geen reden voor ontslag op staande voet. Daarmee is de grondslag voor toekenning van een billijke vergoeding een gegeven. Bij de begroting ervan houdt de kantonrechter rekening met de omstandigheid dat de arbeidsovereenkomst op grond van het faillissement door de curator zou zijn opgezegd en ook dat de arbeidsovereenkomst door een eerder gesloten vaststellingsovereenkomst per 1 januari

2024 zou zijn beëindigd. Ten aanzien van de vorderingen ter zake van de transitievergoeding, gefixeerde vergoeding, vakantiegeld, wettelijke verhoging en wettelijke rente, alsmede de buitengerechtelijke kosten, is de kantonrechter met de curator van oordeel dat de verzoeker deze ingevolge artikel 26 Fw ter verificatie bij de curator moet indienen.

M.M. Eveleens-van der Zwaag, april 2024

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 25-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:1756

Zaaknummer: 10867499

Rechters: E. Loesberg

Advocaten: A. Dragt

Wetsartikelen: 7:681 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

WHOA: aanwijzing en intrekking aanwijzing herstructureringsdeskundige

De rechtbank wijst een herstructureringsdeskundige aan voor het aanbieden van een WHOA-akkoord. Ruim een jaar later wordt de aanwijzing ingetrokken, omdat alle bij het akkoord betrokken schuldeisers hebben ingestemd met het akkoord.

Een holding van een aantal actieve werkmaatschappijen verzoekt om aanwijzing van een herstructureringsdeskundige. De holding stelt een gezonde onderneming te drijven, maar in verband met een schuldenlast uit het verleden lukt het niet om het benodigde kapitaal aan te trekken.

De rechtbank wijst het verzoek toe in een beschikking van 24 februari 2023 (ECLI:NL:RBROT:2023:12994). Zonder dit nader te motiveren, overweegt de rechtbank dat voldoende is gebleken dat de holding verkeert in de toestand waarin redelijkerwijs aannemelijk is dat zij met het betalen van haar schulden niet zal kunnen voortgaan. De aanwijzing van een herstructureringsdeskundige kan (de schijn van) belangenverstrengeling voorkomen en het vertrouwen van schuldeisers in het proces en daarmee de slagingskansen van het akkoord vergroten. De rechtbank stelt een van de twee personen van wie een offerte is overgelegd aan als herstructureringsdeskundige, omdat hij beschikt over de competenties die voor de casus van belang zijn. Het budget voor de herstructureringsdeskundige wordt vastgesteld op € 12.500 exclusief btw.

Ruim een jaar later, op 5 maart 2024 (ECLI:NL:RBROT:2024:2355), trekt de rechtbank de aanwijzing van de herstructureringsdeskundige in, omdat alle bij het akkoord betrokken schuldeisers hebben ingestemd met het akkoord. De wet voorziet in een dergelijk geval niet in een ambsthafve beëindiging van de aanwijzing, zodat de rechtbank de aanwijzing moet intrekken. Het salaris van de herstructureringsdeskundige wordt vastgesteld op het eerder genoemde bedrag van € 12.500 exclusief btw.

H.J. de Kloe, april 2024

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 05-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:2355

Zaaknummer: C/10/652532 / HO RK 23/73

Rechters: B.A. Cnossen, R. Cats en M.D.E. Leppens

Advocaten: F.B. Bosvelt en J.M. Luijkx

Wetsartikelen: 371 Fw

RECHTSPRAAK

Faillissement geturboliquideerde bv, onduidelijk wat is gebeurd met vermogen van de vennootschap

Eind 2022 bezat de vennootschap activa ter waarde van € 200.000. Onduidelijk is wat hiermee is gebeurd. Er is dus summierlijk gebleken van het bestaan van baten. De rechtbank spreekt het faillissement uit van Beijeman Works B.V.

Twee verzoekers vragen het faillissement aan van Beijeman Works B.V. Zij stellen beiden een loonvordering te hebben, omdat hun salaris over de maand oktober 2023 niet is betaald. Uit het KvK-uittreksel blijkt weliswaar dat (na indiening van het faillissementsverzoek is ingeschreven dat) de vennootschap is geturboliquideerd, maar in 2021 was er een positief eigen vermogen en in 2022 zou er een negatief eigen vermogen zijn van meer dan € 3 ton. Dit zou te verklaren zijn door een cocaïneverslaving van de bestuurder. De vennootschap heeft geen inzicht gegeven in haar financiën. Er is mogelijk een vordering in verband met bestuurdersaansprakelijkheid of pauliana. Verder hebben verzoekers vernomen dat twee maanden geleden € 2 ton zou zijn ontvangen door de vennootschap. Verzoekers hebben belang bij de faillietverklaring, omdat ze een beroep wensen te doen op de loongarantieregeling. Hiervoor is het faillissement van hun werkgever noodzakelijk.

De rechtbank overweegt dat summierlijk aannemelijk is dat er nog baten zijn. Naast de opmerkelijke afname van het eigen vermogen in 2022, blijkt uit de jaarrekening over 2022 dat er toen nog activa waren ter waarde van ongeveer € 2 ton. Onduidelijk is waar dit vermogen is gebleven. Aan de voorwaarden voor de faillietverklaring is (ook overigens) voldaan, zodat de rechtbank het faillissement uitspreekt.

H.J. de Kloe, april 2024

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-12-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:12993

Zaaknummer: FT RK 23-664

Rechters: B.A. Cnossen

Advocaten: M. Rooimans

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 2:19 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing faillissementsverzoek

De schuldenaar is in eerste aanleg veroordeeld tot betaling van ongeveer € 1 miljoen aan een debiteur van de aanvragers van het faillissement. Hiervan staat nog een bedrag van ongeveer € 650.000 open. Desondanks spreekt de rechtbank het faillissement niet uit, omdat de faillissementstoestand niet kan worden aangenomen. De schuldenaar overweegt hoger beroep tegen het vonnis waarin hij is veroordeeld tot betaling van ongeveer € 1 miljoen en de steunvordering vloeit voort uit een hypothecaire geldlening terwijl niet van achterstanden in verband met deze lening is gebleken.

Verzoekers vragen het faillissement aan van een natuurlijk persoon ('de schuldenaar'). Zij stellen dat zij een vordering hebben op Speed Covid Test B.V. ('SCT'), die op haar beurt weer een vordering zou hebben op de schuldenaar. Deze vordering vloeit voort uit een vonnis van de rechtbank Noord-Holland van 28 december 2022. Of de schuldenaar hiertegen hoger beroep instelt of heeft ingesteld, is niet relevant. Als steunvordering wordt een geldlening van Treasure Beheer B.V. opgevoerd, ter zekerheid waarvoor de schuldenaar een recht van hypotheek heeft gevestigd op zijn woning.

De schuldenaar is een van de bestuurders van SCT en stelt dat de bestuurders van SCT met elkaar overhoop liggen. Het faillissementsverzoek is ingediend in overleg met zijn medebestuurders, die hem het beheer over zijn vennootschappen willen ontnemen. Volgens de schuldenaar verkeert hij privé niet in de toestand dat hij is opgehouden te betalen.

De rechtbank overweegt dat de schuldenaar in eerste aanleg is veroordeeld tot betaling van bijna € 1 miljoen aan SCT waarvan bijna € 650.000 nog openstaat, maar dat hij een goede reden heeft om de vordering niet te betalen omdat hoger beroep wordt overwogen. In combinatie met het feit dat de steunvordering een hypothecaire geldlening is terwijl niet is gebleken van achterstanden, maakt dat niet summierlijk aannemelijk is dat de schuldenaar in de faillissementstoestand verkeert. Daar komt bij dat het voor de rechtbank onduidelijk is

welk belang verzoekers hebben bij het faillissement van de schuldenaar. De rechtbank wijst het verzoek af.

H.J. de Kloe, april 2024

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 02-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:2537

Zaaknummer: FT RK 23-592

Rechters: B.A. Cnossen

Advocaten: R.H.W. van Ewijk en D. Alblas

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Faillietverklaring geturboliquideerde vennootschap

Steunvordering blijkt uit een overgelegde slotbalans. Summierlijk aannemelijk is dat de geturboliquideerde vennootschap waarvan het faillissement is aangevraagd nog baten heeft. Dit volgt onder meer uit verklaringen die namens de vennootschap zijn gedaan. Ook is er mogelijk een vordering uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid, omdat de deponeringsplicht is geschonden.

Twee verzoekers vragen op 2 oktober 2023 het faillissement aan van Het Nieuwe Concept B.V. ('HNC'). Na aanhouding is een zitting gepland op 30 januari 2024.

HNC voert verweer tegen de faillietverklaring en stelt dat zij op 8 september 2023 is ontbonden en is opgehouden te bestaan omdat zij op dat moment geen baten had. Op 25 september 2023 is deze turboliquidatie ingeschreven in het handelsregister. Verder meent HNC dat geen sprake is van pluraliteit van schuldeisers, omdat zij de vorderingen van verzoeker 2 zou hebben voldaan.

Verzoekers stellen dat summierlijk is gebleken dat HNC nog baten had op het moment van ontbinding. HNC heeft in juli 2023 toegezegd in oktober € 315.000 te betalen aan verzoekers. Gelden van verzoekers zijn belegd in vastgoed, zodat er actief zou moeten zijn. Er zouden ook mogelijke baten zijn wegens bestuurdersaansprakelijkheid, omdat de jaarrekening van HNC nooit (tijdig) is gedeponereerd en omdat het vermoeden bestaat dat onrechtmatig selectief is betaald. Verzoekers stellen voorts dat is voldaan aan het pluraliteitsvereiste, omdat zij beiden nog een vordering hebben op HNC. Is de vordering van verzoeker 2 voldaan, dan blijkt uit de balans nog van een hoge langlopende schuld.

De rechtbank overweegt dat de vordering van verzoeker 1 niet wordt betwist en HNC een slotbalans heeft overgelegd waaruit blijkt dat er ook andere kort- en langlopende schulden zijn. Er zijn dus meerdere schuldeisers. Ook verkeert HNC in de toestand dat zij heeft opgehouden te betalen. De vraag die resteert, is of summierlijk aannemelijk is geworden dat HNC nog baten heeft. Dat is naar het oordeel van de rechtbank het geval. Namens HNC is

meermaals verklaard dat eind oktober 2023 geld zou vrijkomen, waarmee de vorderingen van verzoekers zouden worden voldaan. Er zou een aanzienlijke vastgoedportefeuille zijn die zou zijn verdeeld over verschillende vennootschappen, waaronder HNC. Eind oktober 2024 zou een derde een geldlening terugbetalen aan HNC. Onduidelijk is waar de baten zijn gebleven. HNC heeft dit niet voldoende onderbouwd met stukken. Tot slot is er mogelijk een vordering uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW vanwege schending van de deponeringsplicht. De rechtbank spreekt het faillissement uit van HNC.

H.J. de Kloe, april 2024

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:2546

Zaaknummer: FT RK 23-541

Rechters: M.C. Snel-van den Hout

Advocaten: Y. Benjamins

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw, 2:19 lid 4 BW en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid bestuurder van drie failliete stichtingen

De curator maakt de (indirect) bestuurder verschillende verwijten die zien op foutief declareren van zorg. De bestuurder is aansprakelijk voor het boedeltekort van een van de failliete stichtingen op grond van artikel 2:300a jo. 2:138 BW, maar de rechtbank matigt het bedrag. De bestuurder is niet aansprakelijk voor zijn handelen bij de andere stichtingen.

Het gaat in deze procedure over de aansprakelijkheid van een (indirect) bestuurder van drie failliete stichtingen (Medical, Klinieken en SCNL). De curator maakt de bestuurder verschillende verwijten die zien op foutief declareren van zorg. Gedaagde was tot en met 2015 bestuurder van eiser 1 en via eiser 1 indirect bestuurder van Medical en Klinieken. Bij eiser 1 was een raad van toezicht (RvT) ingesteld. In 2015 is tussen de RvT en gedaagde een verschil van inzicht ontstaan. Op 30 juni 2015 is met gedaagde een vaststellingsovereenkomst gesloten. In een e-mail van 7 maart 2016 is aan gedaagde bevestigd dat de RvT hem decharge heeft verleend op de eerstvolgende RvT-vergadering in 2016. In het faillissement van Klinieken speelt bovendien een verwijt ten aanzien van teruggevorderde subsidie vanwege de ten onrechte gedeclareerde consulten.

De rechtbank buigt zich over de vraag of gedaagde als bestuurder persoonlijk aansprakelijk is in verband met onbehoorlijk bestuur bij de stichtingen, op grond van artikel (2:300a BW (oud) in verbinding met) 2:138 BW, dan wel op grond van de artikel 2:9 BW of artikel 6:162 BW. De curator heeft gedaagde verschillende verwijten gemaakt in de verschillende faillissementen die aan de vorderingen ten grondslag liggen.

In het tussenvonnis heeft de rechtbank geoordeeld dat Medical en Klinieken worden beschouwd als stichtingen die aan de vennootschapsbelasting zijn onderworpen in de zin van artikel 2:300a BW (oud) en dat artikel 2:138 BW dus als grondslag kan dienen voor aansprakelijkheid in de faillissementen van Medical en Klinieken. Voor eiser 1 geldt dat niet.

In het tussenvonnis heeft de rechtbank al kennelijk onbehoorlijk bestuur vastgesteld in het

faillissement van Medical en geoordeeld dat het kennelijk onbehoorlijk bestuur een belangrijke oorzaak van het faillissement van Medical is. Op grond van artikel 2:138 lid 4 BW kan het bedrag waarvoor gedaagde aansprakelijk is worden verminderd indien dit de rechtbank bovenmatig voorkomt, gelet op de aard en de ernst van de onbehoorlijke taakvervulling door het bestuur, de andere oorzaken van het faillissement, alsmede de wijze waarop dit is afgewikkeld. In het tussenvonnis heeft de rechtbank aangegeven dat er verschillende factoren zijn die maken dat een matiging in dit geval voor de hand ligt, waaronder de niet heldere regelgeving voor abortusklinieken, de niet betwiste stelling dat gedaagde niet is verrijkt ten koste van de Medical-organisatie en het feit dat gedaagde maar een beperkt deel van de driejarige referentieperiode bestuurder was. Bij Medical is verder van belang dat de rechtbank alleen de samenwerking met star-MDC als onbehoorlijk bestuur heeft gekwalificeerd en niet de twee andere door de curator genoemde verwijten. Met het oog op het beroep op matiging heeft de rechtbank de curator in het tussenvonnis opgedragen zich uit te laten over de omvang van de tekorten bij Medical en bij Klinieken (voor het geval ook bij Klinieken sprake is van onbehoorlijk bestuur dat een belangrijke oorzaak is van het faillissement), waarbij de curator een reële, gemotiveerde inschatting dient te geven van de omvang van de vorderingen zoals hij die verwacht te erkennen.

De curator heeft naar het oordeel van de rechtbank nagelaten een reële, gemotiveerde inschatting te geven van het tekort, niet aangegeven in hoeverre hij de vorderingen verwacht te erkennen en/of nader toe te lichten waarom de zorgverzekeraars de gehele omzet kunnen terugvorderen zonder dat zij enige vergoeding verschuldigd zijn aan Medical voor de wel geleverde zorg. Bij deze stand van zaken ziet de rechtbank zich genooddaakt aan de hand van de opmerkingen van partijen en het beschikbare dossier te onderzoeken welk deel van het tekort verband houdt met de samenwerking tussen Medical en Star-MDC (verwijt 1). Dit om tot een veroordeling te komen die in een redelijke verhouding staat tot de aard en de ernst van de tekortkomingen van gedaagde. De rechtbank berekent voorts het bedrag dat gedaagde moet betalen.

In het faillissement van Klinieken beoordeelt de rechtbank het verwijt ten aanzien van teruggevorderde subsidie vanwege de ten onrechte gedeclareerde consulten. De rechtbank overweegt dat het bedrag van de terugvordering beperkt is in relatie tot het totale subsidiebedrag dat Klinieken wel terecht ontving. Verder is Klinieken in staat gebleken het teruggevorderde bedrag zelf terug te betalen, zodat de directe gevolgen van het ten onrechte separaat declareren van consulten beperkt zijn. Van objectieve wetenschap dat de schuldeisers zullen worden benadeeld is in ieder geval geen sprake. Gedaagde is daarom niet aansprakelijk op grond van kennelijk onbehoorlijk bestuur in de zin van 2:138 BW. De rechtbank komt tot hetzelfde oordeel voor zover de vordering is gebaseerd op artikel 2:9 en

6:162 BW.

Ten aanzien van eiser 1 overweegt de rechtbank dat het onbehoorlijk bestuur van gedaagde bij eiser 1 volgens de curator gelegen is in het opzetten en instandhouden van een risicovolle concernstructuur. Het antwoord op de vraag of de concernstructuur van de organisatie zodanig risicovol was dat sprake is van bestuurdersaansprakelijkheid kan in het midden blijven. Dat komt omdat de verleende decharge en de kwijting in de vaststellingsovereenkomst in de weg staan aan deze vordering van de curator, overweegt de rechtbank.

D.R.C. Smit, april 2024

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 06-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:1510

Zaaknummer: C/13/697579 / HA ZA 21-178

Rechters: M.L.S. Kalff

Advocaten: E.S. Ebels en A.J. Macro

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:138 BW, 6:162 BW en 2:300a BW